

מהיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

מהיקות הגזיסים

החתנה שהצילה מאסון מרון

אל מערכת הגליון הגיעו שני ספורים משני בני אדם שנצלו: אחד מהפיכת מרון, ואחד מהמפכה שארעה בגבעת זאב.

מספר הבחור ד. רציתי מאוד לסוע להלוילת הרשב"י במרון, אלא שבאותו יום התקמה חתונה של אחד מחברי מהישיבה הקודמת, ובכל זאת החלטתי שאני נוסע למרון ולא לחתנת החבר מכיון שחפצתי מאוד להשתתף בהדלקה של תולדות אהרן כהרגלי בשנים שעברו, וסכמתי עם חבר אחד לסוע יחד אתו.

שבוע לפני החתנה הודיעו שבאמצע החתנה יצא אוטובוס למרון עבורי הבחורים שמעניינים לסוע לשם, ואמנם אני רציתי להשתתף בהדלקה מתחלתה, אבל התבוננתי והגעתי למסקנה שאסור לי לאכזב את החתן בכדי לסוע מקדם למרון ולכן אשתתף בחתנתו ולאחר מכן אסע לשם. רק החבר שסכמתי לסוע יחד אתו למרון נסע לבדו מפני שאינו מכיר את החתן שהיה ידידי מהישיבה הקודמת.

אכן השתתפתי בחתנה אך תוך כדי החתנה הנהג הודיע שהוא לא יגיע לנסיעה, אני ויאר הבחורים התאכזבו מקך ותכננו נסוע יחד עם האוטובוס ושמיעד להשיב את הבחורים לבתי'ם עד למקום שבו ישנם אוטובוסים היוצאים למרון ומשם נסע, אלא שכשהאוטובוס הזה הגיע הוא ימאש שיעדן לא תמה החתנה ולכן הוא עשה סבוב ארך וחזר אלינו רק אחרי אחד בלילה ואז כבר התבשרנו על האסון הכבד שארע שם.

למעשה חיי וחי החבר שתכננתי לסוע עמו נצלו בזכות שהלכתי לשמח את החבר בחתנתו. כי הייתי גליל לעבר דרך אותו מעבר הנקרא 'שביב' 'דב' - המעבר שבו נהרגו ארבעים וחמשה נפשות, וחברי נסעו לבדו יצא ממתחם ההדלקה של תולדות אהרן דרך מעבר אחר דקות ספורות קדם האסון, ואילו הייתי נוסע יחד עמו כנראה שיהיו עוברים שם יחדו ואיני רוצה לחשוב מה היה עלול לעלות בגורלנו חלילה.

כמו כן נוכחתי לראות שבזכות שמחת המשך המעשה בעמוד ד'

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

נשא - גזיר שלמות אמתית!...

הזה, יראו ונסו להם. ואנשי המלך שבו שבורים ורצוצים לארמון. המלך עמד ומנאם, וגלה שנפקד מקומו של אחד מהם. המלך ואנשיו נבגלו מאד, כי הבינו שאיש זה שיש בידו את כל אוצרות המלוכה נשבה ביד האויבים.

לא עברו ימים מועטים, ונודע בשער בת רבים כי יש ביד אויבי המלך הרבה מסודות המלוכה, שנבגלו להם על ידי אחד מאנשי המלך השבוי בידם, שנהפך לכו להיות מאויבי המלך.

חזוק האמונה בתוך הארמון...

מיד אסף המלך את אנשי סודו הנותרים והזהירם לבל יבגדו בו, והורה להם לצרף כף לשבת מעתה רק בתוך ארמונו ולשרתו, כדי לחזק את האמונתם אליו. ואת איש סודו הגדול שבהם הזהיר כי הוא מסכן, והאויבים אורבים עליו במיחה, ומבקשים לתפסו יותר מחבריו. לכן הורה לו המלך:

'שב כאן בביתי וגדל שעורתך ואל תגלחם, כדי שלא יכירו בך, ולהפך, תראה אדם מסכן בשוק, ששערו פרוע, ועל ידי כך פניו יהיו מסתרות, ועוד טעם יש לי בזה, כדי שכתהיה מכרח לצאת למדינת הנם לצרף מסחר המדינה, תצא כששעורתך מגדלים, כדי ששערות אלו העוטים את ראשך יזכרו לך בכל עת כי אוצרתך היקרים מנחים במכה, ותדע ותזכר להעריכם ולשמר עליהם מכל משמר, לבל יגעו בהם זרים', ועל ידי כך תשמר מכל האויבים.

עוד הזהירו המלך לבל ישתה יין ושום משקה המשכר כלל, כדי שלא יפתוהו בשכרותו לגלות את סודות המלוכה וכמוכן שלא יגבוהו כמו שגנבו את חברו.

אכן, אנשי המלך, ובראשם הנאמן הגדול הזה בראשם, קימו את כל דברי המלך וישבו וזמן

בפרשתנו פרשת נשא נכתבו כמה פרשות בזו אחר זו: פרשת נושא המשכן, פרשת סוטה, פרשת גזיר ופרשת הנשיאים. ונראה לכאור את ענין פרשיות אלו וסמיכותם זו לזו על פי משל למלך שהיה מתועד יחד עם שנים עשר אנשי החשובים בחדר מסתור שהיה תחת אדמת ארמונו, ושם היו מתכננים יחדו את סודות נהול המדינה, אוצרות המלוכה והמלחמות כנגד המדינות העוינות. ומחדר זה היו יוצאים לאור כל מטבעות הזהב החתומות בחותם המלך, וכל דבר המלך לעם.

כנס יין - יצא סוד...

אויבי המלך חשקו מאד לגלות את הסודות הנאמרים שם, ולצרף זה יצרו קשר עם שומרי בית המלך, ושלמו להם כסף רב כדי שיוודיעו להם באלו זמנים אפשר למצא את אנשי המלך, כשהם יוצאים מהארמון יחדו, ועל פי מה שהודיעום, החכימו האויבים והתחפשו לאנשים פשוטים, ובנו בית מרוח סמוך לארמון המלך, ובלילה כשאנשי המלך היו שבים לביתם, היו מזמינים אותם להכנס כדי לשתות שכר יין, והיו משתדלים להשקותם הרבה ממשקאות המשכרים, כדי שישתכרו.

והתחפשו לאנשים פשוטים, ובנו בית מרוח סמוך לארמון המלך, ובלילה כשאנשי המלך היו שבים לביתם, היו מזמינים אותם להכנס כדי לשתות שכר יין, והיו משתדלים להשקותם הרבה ממשקאות המשכרים, כדי שישתכרו.

כעבר מספר ימים כשנכנסו שוב אנשי המלך לבית המרוח, תוך כדי ששתו והשתכרו התנפלו עליהם אויבי המלך ובקשו לקשרם בשלשלאות של ברזל. אנשי המלך נבגלו מאד והחלו להלחם על נפשם. תוך כדי המהומה הצליח אחד המיחה שבהם לברח לארמון והעיר את המלך משנתו, וספר לו על הצרה הגדולה. מיד שלח המלך את שר צבאו שיצילם.

ראש האוצר נשבה!

כשראו האויבים את צבא המלך הקרב ובא - נסו על נפשם, ואף השומרים שהיו שתפים במעל

רב בביתו. ולאחר שגדלו מאד שערותיו של נאמן המלך יצא למדינת הים לצרף מסחר לבית המלוכה.

!!! ושכר אף תשת...

כשירד מן האניה צמאה נפשו למים ונכנס לבית מרזח, וכמובן שמר את מצות המלך ולא בקש שום משקה משכר אלא רק מים זכים. ומרב שערותיו שלא הכירוהו כשהתישב לשתות, פנו אליו כמה שכורים שישבו שם והציעו לו: 'שתה עמנו מן המשקאות המשכרים הערבים, ומה לך שותה מים תפלים ופשוטים?...' אף הוא סרב בכל תקף לשתות ממשקאות אלו. השכורים החלו לריב עמו על כך, וכשראו שגשאר עקש בדעתו החלו

לבוזותו ואף שפכו עליו ועל שערותיו הארוכות משקאות עכורים, וכך יצא מביש וחפוי ראש, כשריח רע עולה ממגדיו ומשערתיו...

אבל התחזק בזה שאוצרות סודות המלך מנחים בראשו, והבין שזהו הדבר שהביא את השכורים הללו להשפילו כל כך, כי ראו בראשו ערך גדול ולא ידעו מה ראו, לכן אחזו בציצית שער ראשו ונישקם.

לאחר שנוקה עצמו כראוי פנה לקים את שליחות המלך ולעסק בעניני מסחר המדינה. כשסיים את עסקי מסחרו במדינת הים, חזר לארמון ונכנס לתדר המלך כדי לשפף את לבו ולספר לפניו את כל הצער וההשפלות שהיו לו בדרכו.

כתר משערות...!?

כששמע זאת המלך, שמח מאד, ואמר: 'אתה כל כך נאמן לי שסבלת כל זאת בשביל כבודי!', ועמד ונשקו על ראשו וצוה לעבדו לגלח את ראשו של הנאמן הגדול הזה, ומשערותיו הכין המלך עטרה לראשו. ואז יצא המלך עם אנשיו וצבאו הנאמנים וכבש את האויבים, ואת אותו האיש שהיה מאנשיו וכבד בו, הביא לפניו ולקח את האגרות שבהם כתובים סודות המלוכה שבוגד זה גלה לאויבים, וישקם לעיניו בתוך רעל להראות לו את העולה שעשה, שקלקל את ערכם של סודות המלך הללו. והשקה אותו את הרעל הזה, ועל ידי כך נתכנה מלכותו מאד.

אתה מודע לאוצרות שבידך?

דברי תורה סופו להתנשא, כי על ידי המאוס הזה לא יבוא לידי חטא.

והגמ' בנדרים (טו) מספרת על שמעון הצדיק שהיה כהן גדול, ובא אליו נזיר לגלח שערות ראשו, וכשראה שמעון הצדיק ששערותיו מיפים אותו, אמר לו: מה ראית לגלח שערותיך?! השיבו: מפני שראיתי עצמי בכבואה, ובא לי גאווה גדולה מזה, לכן אני בא לגלחם. עמד שמעון הצדיק ונשקו על ראשו, ואמר לו: בני רבו כמותך נזירות בישראל, עד כאן. הרי ששער הנזיר מביא לידי שפלות והקרת הטוב, שעל ידו מעריך כל חסד קטן, ובסוף הוא מכין ממנו כתר ונותנו למלך בהכנעה גדולה.

היצר ובגדה במלכו של עולם, והם גרשו מממנה ה'. והסוטה השקתה בפרשת סוטה שנשקה במים ומתה על ידי זה, מפני שפרשה זו ענינה היא להביא שלום בין איש לאשתו, והיא בגדה ועשתה הפך השלום ביתו, לכן היא מתה על ידי פרשה זו.

נבוא והתנשאות...

ואז המלך מצוה את איש סודו הנאמן, שהוא הנזיר שראה בקלקולה של הסוטה, שיזהר שלא יפל אף הוא לבגד במלך כמותה, לכן יזיר עצמו מן היין, כדי שלא יתפתה ליצר בשכרותו. וגם אסור לו לגלח את שערות ראשו, בכדי שימאס עצמו על ידי זה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות טו) כל המנבל עצמו על

הנמשל הוא פרשתנו: שבה ה' מלכנו מצוה את עבדו הנאמן משה רבנו 'נשא את ראש בני גרשון', תספר ותרים את שבט הלוי כי בו כתר ה' להיות אנשי סודו ולשרת בבית מלכותו, לצבא צבא ולשאת את כלי מלכותו - יריעות המשכן ואהל מועד וכל כליהם. ואחר כך באה פרשת שומרי המלך המורדים ומשתפים פעולה עם האויבים, שהם צרוע וזב, שהם בעלי לשון הרע ורכילות, ואיש או אשה השומעים בקול היצר הרע ומועלים מעל בה', והתורה מצוה להוציאם מעיר המלוכה ירושלים.

ואחר כך מדברת התורה על איש מאנשי המלך שנשבח ביד האויבים ובגד במלך, שזוהי הסוטה שנכנסה בה רוח טעות ונשבתה ביד

מתיקות הכתר שושרף לכבוד המלך

בציר שלפנינו: השכורים בבית המרזח שופכים משקאות עכורים על ראשו ובגדיו של נאמן המלך שנישבע למלך שלא ישתה...!!

בציר שבכותרת הגליון: קששב נאמן המלך ממסעו שמח בו המלך, שכל כך סבל לכבודו, וצוה המלך להכין לו כתר משערות ראשו של נאמן זה...

בציר שבתוף המאמר הראשון: הנזיר בתם ימי נזירותו שורף באש שחתת הדוד, שבו מתבטל קרבנו, את שערותיו הדומות לכתה, כמו שכתוב "כי נר אלקיו על ראשו".

המשל והנמשל הנפלא במלואו במאמר: 'נשא - נזיר שלמות אמתית!...' 'במאמר: 'אתה מודע לאוצרות שבידך?'

מתיקות שיהי

תפילות

רבנו של עולם, ראה בענינו ובצרותינו שגדלו ועלו על צוארנו וסובבו אותנו מכל פנה, אסונות רבות פקדו לאחורנה את עמך, וגם האויבים מאימים עלינו כלכותנו. אָנָּה ה' קום מפסא דין ושב על פסא דרמיים, "אל תחרש ואל תשקט אל", התמלא עלינו ברחמים ואמר די לצרותינו.

אָם יש לך תביעה עלינו על שאיננו מתנהגים כרצונה, ראה שאָנָּה רוצנו לעשות את רצונה, אלא שידע לפגוע בך השאר שבעסה - הוצר שנתת בנו, הוא מעכבנו, וכן גם אתה חפץ שנגעך בדרךי ישרים תהיו גם רצוננו, לכן אָנָּה השב לבנו לתורתך ולעבודתך כי הרי אנו בדרך פחמך ביד היצה, ויגער בשטן לבל ישטינו ובמתנה תוציאנו מאפלה לאורה ותחלצנו מתקף הגלות הפרה הזאת לגאולה השלמה השמא בעגלה ובמון קרוב, אמן סלה.

מיד אחרי חג השבועות, כי בנייהם יש קשר איתן ואמיץ, כי ענין העמר עולה בקנה אחד עם ענין הנזיר: שהרי הנזיר מגדל את שערות ראשו ובכך הוא מראה כמה הוא מעריך כל שְׁעָרָה ושְׁעָרָה, כי לכל שְׁעָרָה יש מעין נפרד המתיחה אותה, וכל שְׁעָרָה מרמזת על משהו טוב. ובנוסף, יש בשְׁעָרֹת חסד בכך שהם שומרות ומגנות ממוכות וחבלות בראש, וכן הם מחממות את ראש האדם.

וכך הוא גם בענין העמר, שהיו מקריבים עמר 'שעורים', המרמז על ה'שערות' ועל הקסדים. ולכן נוהגים בימי העמר לגדל את השְׁעָרֹת, כי באותו הזמן אדם אוסף את חסדי ה' כנזיר. ולקראת חג השבועות מגלחים את השְׁעָרֹת, ובחג היו מקריבים את שתי הלחם וכבשי עצרת - כדגמת הנזיר שמגלח את שערות ראשו ובאותו זמן מביא את שלמיו.

"נזר אלקיו על ראשו"

עוד סבה לגדול שער הנזיר: מכיון שבמחוח של הנזיר יש את האוצרות הגדולים ביותר, שזה התורה הקדושה, שהיא הנאמנות לה', ודבר כה חשוב שומרים ומסתירים ועוטפים אותו בדברים מאוסים, כדי שלא ילקח.

עוד אפשר לומר, ששערותיו מרמזים על רבבות חסדי ה', שהם דקים כשערות, שמרבוים הם לא נכרים, ולכל שְׁעָרָה יש מעין נפרד וממנה יש דעת, והם ככתר על ראשו, כמו שכתוב "כי נזר אלקיו על ראשו", שזו דעת ורצון ה', וכנאמר על הצדיקים ששערותיהם בראשיהם.

וכן צוה ה' מלכנו את כל הנשיאים שיחזקו את נאמנותם אליו בכך שישירתוהו בביתו - בית המקדש, ויקריבו לפניו את קרבנות הנשיאים.

עד שביעות - כלנו נזירים!...

ובזה ימתק, מפני מה לעולם פרשת נשא חלה

עמלים בתורה וחרב עוברת בארצנו!?

שבאו לחזק את לבנו להבין עד כמה גדולים חסדי ה' ונסיו עלינו בכל טייל שלא מוזיק, כי כאשר אנו רואים שאלפי טילים לא מוזיקים כלל אנו עלולים לטעות לחשב שכנראה אין כח כלל בטילים הללו להזיק, לכן הקב"ה לקח קרבנות צבור שנוזקו או ילד קטן שנהרג הי"ד (להפ"ץ), כדי לעורר אותנו להבין שאָנָּה מצד הטבע יש כח גדול בטילים הללו להזיק חלילה, אלא שהקב"ה מפליא את השגחתו עלינו בכל שאָר הטילים שלא מצליחים להזיק, מאהבתו הגדולה אלינו.

ופעמים רבות מפליא הקב"ה את מעשיו ומסובב שהטילים פוגעים בגויים ולפעמים בגויים מעמם של האויבים משגרי הטילים וכך גם את הלכות שהטילים מסגלים להזיק - מלמדנו הקב"ה מבלי לקחת קרבנות מישראל חלילה.

אדמות, ובואי שפך לא תעבר חרב האויבים בארצנו, אלא חרבם תבא בלבם.

לספר את הטילים...

וממזות ספירת העמר אנו למדים לספר בכל יום ויום מימי השנה את החסדי ה' שעלינו. ובגימים אלו שהאויבים זורקים טילים על ערי ישראל והקב"ה מצילנו שכמעט אינם מוזיקים כלל, עלינו לספר את מנין הטילים הללו ואת הנסים שה' עושה עמנו בהם, שאף על פי שכל אחד מהם יכול להרג עשרות בני אדם, הקב"ה מצילנו מידם. ונמצא שהקב"ה עושה עמנו 'טילי טילים של נסים' ועל כל טיל וטיל היו מודה לו במאוד מאוד.

וגם מעט הטילים שלצערנו הזיקו, עלינו לדעת שאותם שנוזקו - נגור עליהם בלאו הכי להנזק, והם נוזקו בדרך חרב האויבים כי הם נבחרו מן השמים להיות שליחי צבור

כפרשת חקוטי הקב"ה מבטיח לנו טובות בתנאי של: "אם חקוטי תלכו" ופרשו חז"ל שתהיו עמלים בתורה, וחלק מההבטחות הטובות על כך הוא: "וחרב לא תעבר בארצכם", והדברים מעוררים תמיהה; הרי בימנו ישנו עמל התורה במדה גדולה יותר מכל הדורות, שהרי בורנו ישנם אלפי ישיבות, ואם כן מדוע בכל זאת המציאות מוכחת שחרב האויבים והטילים שלהם עוברים בארצנו?

אלא הפרוש ב'שתהיו עמלים בתורה' הוא, שעל ידי עסקנו בתורה נתחבר כל כך לה' עד שנהרף אחרי כאריות ונעמל בכל עת לחפש את הקב"ה בכל צעד ושעל שאנו הולכים, שפך נוכח לברכה "והתהלכתי בתוכם" שפרשו חז"ל שהקב"ה יטיל עמנו בגן עדן, כי כשנחפש את ה' בכל מעשיו נוכח ונחוש הרגשה של גן עדן עוד בהיותנו כאן עלי

לקראת השלושים לאסון מרון

מסתפק לומר רק אָנָּה לא יודעים חשבונות שמים, והנהגה זו נובעת לאדם מכמה סבות; או שהוא לא לומד תורה, כי בתורה מגלים מה הם חשבונות שמים, כמו שמוציאים בחז"ל שמפרשים את סבת הפרענויות שבאו על ישראל כמו שפרשו את סבת הירידה למצרים (שם ט), וכהנה רבות. או שהוא לומד אבל הוא מרמה את עצמו, או שהוא עצלן להעמיק לגלות את חסרונותיו ולתקנם, ולכן הוא מעדיף לומר רק שאינו יודע חשבונות שמים.

ולא לסתם את הדברים ולומר על הפרענויות שבאות לעולם שהם רק חשבונות שמים בלבד שאיננו מבינים בסבתם, כי אם נאמר כך אנו דומים לאדם שקונה מהמכלת בהקפה וכשהוא מקבל בסוף ההדש את החשבון מבשל המכלת הוא אומר: אני לא יודע מהיכן החשבון הזה, כי לא יתכן שקניתי כל כך הרבה מזון...

אתה לא מביני!?

כך הוא אותו אדם שרואה פרענות שבאה לעולם ובכדי להתעלם מלעשות תשובה הוא

לב מי לא נרעד ונמס לשמע האסון הנורא שבעונותינו הרבים פקד את עם ישראל פעם נוספת בדומה לאסון מרון, בשכונת גבעת זאב שבירושלים עיר הקדש, עת התקדש חג השבועות תשפ"א שבו נלקחו שני קרבנות כשני תמידים.

לב כל אחד מתעורר להבין מכה, שהקב"ה מבקש בזה להשיבנו לדרך הישר, ואם לא די היה באסון מרון, הקב"ה שלח את חרבו לתוך עיר קדשו, ועלינו לערף חשבון נפש

וגם כאשר אנו מוצאים את הדבר שצריך לתקן ובעקרון את עון שנאת חנם, עלינו להודות באמת שכל אחד מאתנו נגוע בכך, ולא תללות ולומר שכלם נגועים בשנאת חנם חוץ ממנו ומקהלתו, כי האמת שכל אחד נגוע בעון זה ומשלת חובה על כל אחד לתקן את עצמו בזה כדי להסיר את הרון אף ה' מעל כל ישראל.

שבוהו של האבל

ושלמה מלכנו אומר: "טוב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית מישתה" ולכאורה הרי כל אדם מעדיף שיהיו בישראל רק חתנות, בריתות ושמחות פני רצון, ולא שום אבלות, אם פן מדוע עדיף ללכת לבית האבל מללכת לבית המשתה?

אלא שישנה מעלה בבית האבל שבטבע העולם אינה קומת בבית המשתה והיא הרוח הנמוכה שבה השתבחו תלמידי אברהם אבינו (אבות ה' ט) שכאשר אדם מתחת את בנו יש לו נסיון להיות מלא ברוח גבוהה והוא מזלזל בחברו שאינו מצלח כמותו, אבל אדם שיושב באבלות ל"ע רוחו נמוכה והוא מכבד כל אדם, וכל מי שבא לנחמו נוכח לראות את

רוחו הנמוכה של האבל וגם הוא נדבק במדה טובה זו.

לחכה אבלות

וכיון ששום אדם לא רוצה לבא לכלל אבלות חלילה לכן ראוי לנו לרכוש מדת נמיכות הרוח כבר בזמני ההצלחות שלנו וגם כאשר אנו בבית המשתה שהם זמנים טובים שאנו מצליחים בהם ומחננים ילדים וכדומה, נתאזר במדת נמיכות הרוח ונכבד כל אדם.

ועל כך אמר שלמה מלכנו: "האלקים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דברי מעשים" שבוהו למדנו שכאשר האדם מרגיש את עצמו שהוא למעלה על ידי הצלחותיו עליו לזכר שהקב"ה עומד ככביכול בשמים - במקום גבוה יותר ממנו, והוא משגיח ובוטח את מעשיו האם הוא מתרברב על חבריו ומזלזל בהם.

"ועל כן יהיו דברי מעשים" כי כאשר נפשו של האדם מתרוננת משמחת הצלחותיו - טבע הדבר הוא שדבורי פיו יהיו דברי חכמה ודברים קולחים ומצליחים ביותר ולכן תפקיד האדם בעת הצלחותיו להמעיט בדבורי פיו כדי שלא לגרם חלישות הדעת לחברו שכעת אינו מצלח כמותו.

גדלות הזולת

יודוע ממעלי המוסר שדברו מגדלת האדם ומ'כבוד האדם', ובודאי אין הפרוש בזה שהאדם צריך להיות גדול בעיני עצמו ולהגות במנהגי כבוד וגדלות שזוהי גסות הרוח, אלא התכוננו בזה שעלינו להשגיח ולהזהר על כבודו של הזולת ולשמור על ערכו שיהיה גדול ומכבד בעינינו תמיד גם בזמנים שאנו מצליחים והוא לא מצליח, וכך לא נצטרך לבא לכלל אבלות כי כבר בלעדיה תהיה רוחנו נמוכה תמיד, "ומחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים".

וזאת לנו לנחמה דברי חז"ל שאמרו (סנהדרין 104): 'דור ששן דוד כבא בו... צרות רבות וגזרות קשות מתחדשות עד שלא קלתה צרה ראשונה שניה ממחרת לבא' (עפ"י רש"י שם), ואנו תפלה שהקב"ה ישלח מזור וארוכה לפצועים ולאלבילים, ויחשי ה' לגאלנו ללא שום צער ואסונות, ויבטל מעלינו את כל הגזרות הקשות, ונזכה מעתה שבמקום קרבתו של נפשות בני אדם נזכה להקריב לפניו יתברך קרבתו מבהמות, אמן סלה.

המשך מתיקות הניסים

חתנו סבב הקב"ה את העיבוד לניסיה למרון באפן שאף לא עלינו כלל לדרך למרון וכך התקיים 'כל עבדה לטובה', שאפילו לא הייתי צריך לקנות כרטיס ניסיה לשם ולא היינו צריכים לשוב על עקבותינו מאמצע הדרך. "אודה ה' מאד בפי ובתוך רבים אהללנו".

יד ה' שהצילה ארבעה נפשות מהאסון בגבעת זאב
הרב ג. מספר שהוא התפלל בבית המדרש דחסידי 'קרליו סטוליו' בגבעת זאב ועמד עם כמה מבניו לצד הפנצ'ס, ומשום מה היה החליט לזווג ממקומו לאחור יחד עם בניו, ודקות ספורות לאחר מכן הפנצ'ס נפל בדייק על המקום שבו הוא עמד עם בניו.

'פי מלא שיר ושבח לבורא עולם' אומר הרב ג. שהציל את חיי נאית בני ממות בטוח, כי אלו היינו נשארים שם היה בלתי אפשרי על פי טבע להשאיר בחיים כאשר כל הכבד היה נופל עלינו חלילה.

"תננה שפתי פי ואמרה לך ונפשי אשר פדיתי".

עצות (ותוקות)

א. איזהו חכם המכיר את מקומו' לכל אדם ישנם מעלות וחסרונות, והעבודה של האדם היא להפיר את מקומו והחכם מכיר את מקומו שהוא גדל אישים ואין לו כלל מה להתנאות בהצלחותיו, אבל הטפש טועה וסובר שמקומו בגבהי מרומים וחושב שלו נאה הכבוד והגדולה.

ב. אין הברכה מצויה אלא בדרך הסמוי מן העין הברכה מצויה בפרנסת האדם כאשר הוא מסמא את עיניו מלהסתכל בהצלחות חברו כדי שלא לבא לכלל קנאה בחברו שזוהי זכות לאדם לזכות על ידי זה לברכה גדולה בכל מעשיו ידיו.

ג. מצוה גוררת מצוה הינו שכששש באדם רצון טוב ה' מנקה אותו על ידי אותו רצון טוב לעשות מעשים טובים בפעל, וכגון שאם כואב לו הדבר שאין שלום בין הבריות ה' מנקה אותו להשכיח שלום ביניהם על ידי מצוה שמלמד לעשות בידו, ובה הוא זכה במצוה נוספת של 'וכי הרבים'.

ולעמט זאת עברה גוררת עברה ח"ו, הינו שאדם שיש לו עברה בלבו הוא נגרר מן ידי פעלות של עברה וכגון שאם הוא נותן מקום לבלו לקנאות בחברו הרי שמכך הוא בא לבזות את אותו חבר ולהשפילו, וכשישאלו אותו לפשר מעשיו הוא יסביר שהוא רודף אותו מפני שמצא בו איזו עולה שעשה בעוד שמעשיו נובעים מקנאות.

הדורים מותיקים

א. מהו הקשר בין חג שבועות לפרשתנו? **ב.** בזכות איזה עמל תורה נזכה לברכות שבפרשת בחקותי? **ג.** האם נתן לספר ספירת העמר לאחר חג שבועות? **ד.** האם יש כח לטילים להזיק? **ה.** מי יודע לחשב חשבונות שמים? **ו.** איזו מדה נלמד מבית האבל שעל ידה נזכה ללכת רק לבית המשתה?

התשובות מונחות בתוכך גליון זה | את התשובות ניתן לשלוח בימי השבוע הבא לכתובת מייל זו: 7885595@gmail.com בצירוף שם, כתובת וטלפון. הפותרים נבונה, יכנסו להגרלה על מתנה יוקרתית | האכה מפגשת בהר בחקותי: מאיר ליברמן, בית וגן ירושלים.

מאמר השבוע: איר מתיחסים למתרחש בעולם?

בשיחתי שמע את מעשי ה' וניסיון אמר 'עמה נדעתי כי גדול ה' ומכף אנו למדים שכאשר מספרים לאדם על נסים שארעו או חלילה על אסון שארע על אדם שסובל מחלאים וכדומה, מיד צריך לקשר את הדבר לעצמנו ולומר 'עמה נדעתי כי גדול ה' בלומר אחרי שאני שומע מה מתרחש בעולם ואצל אחרים ואיזה צער הם סובלים - קנת אני מבין כמה גדול וטוב ה' בהנהגתו עמי שהיא מציל אותי ואת בני ומשפחתי מכל צער וחלי.